

UNIVERSETS MÆLKEVEJE

Copyright
by
Martinus åndsvidenskabelige institut

1. KAPITEL

Det fysiske verdensrum

Hvad kender vi til den umådelige stjernehimme, vi i skyfri nætter ser hvæve sig over vore hoveder? Den materialistiske videnskab er nået frem til at vise os, at denne himmel overgår alt, hvad man kan beregne i størrelse, afstand, tid og rum. Videnskaben kan ikke bruge almindelige daglige udtryk, når der er tale om himmelrummets afstandsforhold. De er så gigantiske, at man har måttet skabe en ny måleenhed for at tænke i disse perspektiver, en enhed, man har givet navnet „lysår“.

Man er således i stand til at måle afstanden til fjerne sol- og mælkevejssystemer, som man kan iagttage i kikkerter og teleskoper, og som ligger hundrede tusin-

der af gange længere borte fra jorden end det rum, som lyset med en fart af 300.000 km i sekundet gennemfarer på et år. Men dette vil i virkeligheden sige, at jo længere vi forsøger at se ud i universet, desto mere ser vi ind i fortiden. Når vi ved hjælp af optiske apparater ser stjernebilleder eller mælkeveje flere hundrede tusinde lysår ude i verdensrummet, ser vi ikke disse, som de er i dag, men som de var for flere hundrede tusinde år siden. At disse stjernebilleder og mælkevejssystemer er voldsomme ildoceaner og glødende sole af forskellige varmegrader giver ikke nogen egentlig løsning på den gåde eller den mystik, de for det almindelige menneske er indhyllet i.

Den fysiske videnskab gør et stort og uvurderligt arbejde med at veje og måle og bedømme hastigheder, men verdensaltets gåde kan ikke løses udelukkende gennem disse metoder. De giver perspektiver for tanken at kunne arbejde i, men tanken må inden for dette forskningsområde, som overalt i livet, finde frem til livsytringsfacitter og ikke blot til mål- og vægtfacitter.

2. KAPITEL

Makrokosmos og mikrokosmos

Hvad er det, vi gennem disse umådelige stjernesystemer ude i universet bliver vidne til? Og hvad er formålet med dem? Er disse millionfoldige stjerneoceaner kun til for at vise sig for jordens beboere som små lysende punkter i nattens mørke, som man troede i gamle dage? Nej, det er der vist næsten ingen mennesker, der tror i dag. Man ved, at jorden ikke er verdensaltets centrum på den måde, man har opfattet det i gamle, religiøst-dogmatiske verdensbilleder. Man ved, at disse mælkeveje og solsystemer er af så gigantiske dimensioner og jordkloden så lille i forhold dertil, at det ville være en mærkelig ødselhed med naturens kræfter, at alle disse himmellegemer kun skulle eksistere for jordklodens eller specielt for menneskeheden skyld. Naturen ødsler ikke med sine kræfter, tværtimod, alt udnyttes og er på sin måde til gavn for helheden. Her på jorden er det umuligt at konstatere, at noget som helst går til spilde i naturens hushold-

ning. Ser vi ikke, at det visne løv om efteråret bliver optaget i kredsløbet, at affaldsprodukter bliver til nyttig gødning, og at det er møddingen, der er med til at frembringe brødkornet? Selv en dråbe vand er overdådigt fyldt med liv, med bittesmå væsener, som vi kan iagttage gennem mikroskoper, og hvis livsudfoldelse viser sig at være absolut nødvendig i den store livssammenhæng.

Livskraftens udfoldelse spores alle vegne helt ned i atomernes og elektronernes verden, som jo ligefrem af videnskaben betragtes som en slags mikroskopiske solsystemer. Kunne verden eksistere uden atomkraften? Det kunne den ikke. Hverken menneskene, jorden, solsystemet eller mælkevejssystemerne ville eksistere, hvis ikke de atomsystemer eksisterede, hvoraf det hele er opbygget. Ingen nok så lille partikel i mikrokosmos eksisterer uden at være til gavn for helheden. Med hvilken logisk begrundelse kan vi da formode, at de gigantiske partikler i verdensrummet, som vi kalder kloder, solsystemer og mælkevejssystemer, ikke skulle være underkastet de samme love og principper udfoldet i en

større målestok? Mange af disse stjernebilleder og himmellegemer er ikke kloder i almindelig forstand, men umådelige oceaner af ildmasser, kogende metaller repræsenterende en bevægelse og kraftudfoldelse, der ikke kan måles i gængse udtryk for kraft. Her er der ikke tale om hundrede eller tusinde af hestekræfter, men om millioner, ja, milliarder og atter milliarder af hestekræfter, der udfolder sig. At tro, at alle disse kraftudfoldelser, som indbyrdes påvirker hverandre, kun er udtryk for tilfældighed, og at de gigantiske himmellegemer skulle følge deres lovmæssige baner eller kredsløb i verdensaltet i umålelige tidsrum gennem uhyre afstande for ingen verdens ting eller kun for at blive beskuet fra vor jord, er kun udtryk for naivitet og snæversyn. Vor lille jord er kun som et støvfug i forhold til de gigantiske himmellegemer og mælkevejssystemer, og vi selv er i forhold til disse kraftgiganter lige så mikroskopiske som elektronerne i de atomer, der udgør vort kød og blod, er mikroskopiske i forhold til hele vor organisme.

3. KAPITEL

Kaotisk bevidsthed og kosmisk bevidsthed

Vor tids materialistiske verdensanskuelse, som er baseret på undersøgelser af legemer, organer og partikler, og på at måle bevægelser i tid, rum og stof, er egentlig snarere en dødsanskuelse end en livsanskuelse. Den dyrker døden i stedet for livet og lever på uvirkeligheden i stedet for på virkeligheden. Mål- og vægtfacitter bliver kun udtryk for noget lokalt og relativt, når man ikke kender og anerkender det levende „Noget“, som udtrykker sig, skaber og oplever gennem alle de bevægelser og kredsløb, som kan måles, og endnu flere, som mennesket ikke kan måle. Dette er naturligvis ingen kritik af videnskaben og dens metoder, som er til uhyre gavn for menneskeheden, og især vil blive det, når mennesket finder frem til at bruge dem i større grad i fredens og næstekærlighedens tjeneste. Det er blot en analyse af menneskehedens tilstand i en verden, hvor kræfterne går i retning af krig, kaos, eksplo-

sioner og kortslutninger, både når det drejer sig om enkelte menneskers indbyrdes forhold og folkeslagenes indbyrdes samhørighed.

Mennesket på jorden skaber en kaotisk tilstand i forholdet mellem sig og sine omgivelser, fordi det endnu har en kaotisk bevidsthed. Samme bevidsthed bruges også til at udforske livsgåder og er naturligvis også der tilbøjelig til at finde forholdene kaotiske. Det sete afhænger af øjnene, der ser, siger man, og det er jo rigtigt, når man ved øjnene forstår den bevidsthed, der bruger dem. Det kaotiske er imidlertid ikke i verdensaltet, det er i mennesket selv. Men ved at lære verdensaltets kosmiske struktur og love at kende, både som makro-, mellem- og mikrokosmiske livsytringer, har mennesket muligheder for, hvis det søger at leve i overensstemmelse med disse love, at forandre sin bevidsthed til kosmisk bevidsthed.

4. KAPITEL

„Mennesket i Guds billede”
er ved at blive skabt

Åndsvidenskaben har til opgave at bibringe det søgende menneske en forståelse af vekselvirkningen mellem dets egen vilje og bevidsthed og de kosmiske kræfter, der udfolder sig i mikrokosmos og makrokosmos, så det gennem logisk tænkning kan nå til erkendelse af sine egne muligheder og bevidst arbejde med på sin egen videre udvikling. Vi behøver kun at studere livsyttringerne på vor egen klode for at komme til erkendelse af, at umådelig stærke kosmiske eller universelle kræfter gennem år-millioner har arbejdet på, at den skulle fremtræde i den hensigtsmæssige form og tilstand, den har i dag. Hvorfor er den rund, hvorfor drejer den sig om sin egen akse og om solen, hvorfor er der mineraler, planter, dyr og mennesker på den, og hvorfor findes der i mennesket en længsel efter, at jorden skal blive en fredens verden, hvor der skabes noget smukt og nyttigt til gavn for helheden? Er det udslag af til-

fældige stofkombinationer, som lige så godt kunne have været helt anderledes? Nej, det er resultatet af logisk tænkning og skabelse, udfoldelse af den bevidsthed, som eksisterer bag hele universet, og som mennesket kalder Gud. Fra at være et ildocean er jordkloden gennem umådelige tidsrum blevet forvandlet til en beboelig klode for animalsk liv og bolig for det vordende „menneske i Guds billede”. Dette sidstnævnte menneske findes allerede på kloden i en slags fostertilstand. Det er ikke færdigskabt endnu, sådan som kloden i det store og hele er det; det er ved at blive til, ved at lære sig selv at kende, ligesom det er ved at lære den verden at kende, hvori det lever. Det kalder sig selv „menneske”, fordi det føler sig hævet over de andre dyr på kloden, men det er i virkeligheden endnu kun delvis menneske og delvis dyr. Kloden og menneskeheden er dog nu inde i en forceret udvikling, og i løbet af forholdsvis få årtusinder vil der eksistere en livsudfoldelse på denne klode, som langt overgår menneskenes drømme om „én verden” eller „verdens forenede stater”.

5. KAPITEL

De åndelige perspektivers nødvendighed

Løsningen på livsmysteriet kan ikke findes ved, at man stirrer ud i verdensrummet mod fjerne stjernebilleder og mælkeveje, og heller ikke ved, at man finder frem til atomkernens bestanddele. Disse fysiske perspektiver er dog af stor værdi som led i en verdens- og livsanskuelse, men de må videreføres af åndelige perspektiver, for at mennesket kan opleve den virkelighed, hvori det er en medvirkende og medoplevende faktor. Livets struktur er så viseligt indrettet, at intet som helst kan vedblive at være et mysterium for de levende væsener. Livsstrukturen eksisterer i alle størrelser eller formater, så der altid vil være et format, der passer for ethvert intellektuelt sansesæt. Netop gennem det format af livsstrukturen, der passer til vort sansesæt, kan vi opnå at opleve livsmysteriets løsning.

At se ud i verdensrummet er at se ind i et format, der er for stort, og atomkernen

er for lille. Vi har universets mysterium koncentreret i et format, der helt anderledes passer til vort sansesæt, nemlig i vor egen organisme. Den rummer en sammensætning af systemer, der er analog med universets systemer uden for os.

Vi ved allerede, at al materie fremtræder i form af atomer eller små mikrosystemer, der minder ganske om solsystemerne og mælkevejene. I mikroverdenen er atomerne små kraftcentre, der omkring sig har små planeter eller kloder, de såkaldte elektroner. Det vil sige, at vor organisme ikke er nogen massiv foreteelse, men består af små partikler, mellem hvilke der er tomrum, som er mange gange større end partiklerne. Dette vil igen sige, at hvis vi tænker os en menneskelig organisme forstørret så meget, at den blev analog med vor stjernehimmel, ville vi ikke se den som en organisme, men som en helt ny stjernehimmel med særlige stjernebilleder og systemer. Vi ville ved nærmere iagttagelse kunne lære at skelne mellem de forskellige systemer. Vi ville se, at maven udgjorde sin stjernehimmel, muskulaturen sin, hjerte- og lungeregionerne

ville være et særligt stjernesystem, hjerne- og nerveområdet et andet, ligesom de seksuelle organer ville udgøre et system for sig.

6. KAPITEL

„Tomrummet” er ikke tomt

Man ville, hvis man var et indviet væsen, opdage, at tomrummet mellem alle stjernerne eller partiklerne kun fysisk set var et tomrum, og at det i virkeligheden var opfyldt af selve det virkelige væsen og dets væsenskerne, et vældigt område, et gigantisk centralsystem af højpsykisk materie. Herfra ville man se, at der udstrømmede lavpsykiske kræfter til lavpsykiske centralklodesystemer, hvilket vil sige mikropartiklerne i vedkommende forstørrede menneskes psykiske organismer eller åndelige legemer. Igenom tomrummet ville man igen se vældige kraftstrømme og impulser udslynges mellem mikropartikler og

hver især finde vej til de respektive fysiske sole og kloder i systemet.

Den indviede iagttager ville se, at fra det såkaldte tomrum blev hele systemet i virkeligheden opretholdt og dirigeret. Herfra blev partiklernes fart og omdrejning organiseret og kontrolleret. Nye fysiske kloder og verdener ville fremstå, udvikles og gå deres undergang i møde for at afløses af andre. Det ville også være synligt for den indviede, at impulser og livskræfter til de fysiske partikler, eller sole og kloder, kom fra et særligt system i denne mælkevej, nemlig bevidsthedsorganerne hjernen og nerverne, og hvorledes disse tankeimpulser skabte reaktion i mikrosystemerne.

7. KAPITEL

Mennesket og kosmos

Tankeimpulserne består, som analyseret i Livets Bog, af de seks grundenergier, og man ville se, hvorledes disse energier havde hver deres fysiske systemer i det

store mælkevejssystem, i hvis tomrum de var den dominerende livskraft. I tomrummet mellem maveregionens mikropartikler ville tyngdeenergien eller den dræbende energi have sit naturlige hjemsted. Imellem mikropartiklerne i hjerte-, lunge- og blodregionerne ville i særlig grad følelsesenergien være den førende kraft. I tomrummet mellem hjerne- og nervesystemets partikler og mikrosystemer ville intelligensenergien have sit domæne som livskraft, medens intuitionen ville fremtræde som livskraft i de seksuelle organer. Hukommelsen eller salighedsenergiens afkrySTALLISERINGER ville danne skelettets fysiske partikler, og instinktenergien ville være den dominerende kraft i de områder, hvor der fremstod fysiske partikler, som fra et mellemkosmisk syn ville være muskulatur og hud. Livsimpulserne eller tankekræfterne ville skabe en ustandselig forvandling, verdens fødsel og verdens undergang, blandt disse sole og kloder, og alt ville være reguleret fra det store centralklodesystem, hvorfra alle livsimpulserne eller tankekræfterne udstrålede, det som i mine analyser benævnes som overbevidstheden,

hinsides hvilken det jeg eksisterer, som er det umådelige systems faste punkt, i kraft af hvis manifestationsevne det hele har åbenbaret sig. De partikler, som danner fysisk stof, er i virkeligheden kun tanke-energiernes afkrystalliseringer, et midlertidigt resultat af det levende væsens bevidsthedsenergi og skabeevne. Al bevægelse i dette univers er tanke, og sædet for det virkelige liv er tomrummet mellem partiklerne.

Med denne lysoplevelse vender vi tilbage til vor normale størrelse og skuer livet i mellemkosmos og ser atter vor velkendte mørke nathimmel over os med dens tusinder af lysende stjerner. Nu er det lettere at forstå, at disse er livsytringer, udtryk for bevidsthed, tanke og vilje, og det vi før troede var udtryk for kaos og tilfældighed, kan vi nu se som levende væseners kredsløb inden i levende væsener, som udgør universer og stoffer for hverandre. Og vi kan erkende sandheden i vor børnelærdom om den evige Guddom: „I ham lever, røres og er vi”.

(Bearbejdet af Mogens Møller)

22. 2. 1953.

INDHOLD

UNIVERSETS MÆLKEVEJE

1.	kap.	Det fysiske verdensrum ...	25
2.	"	Makrokosmos og mikrokosmos	27
3.	"	Kaotisk bevidsthed og kosmisk bevidsthed	30
4.	"	„Mennesket i Guds billede” er ved at blive skabt	32
5.	"	De åndelige perspektivers nødvendighed	34
6.	"	„Tomrummet” er ikke tomt	36
7.	"	Mennesket og kosmos	37